

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1861-11-08)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1861-11-08)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 480. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000147.pdf> (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*C. Hostrup til L. Mynster.
Silkeborg. 8. Novbr. 1861*

Kjære Ven!

Det er mig altid kjært at faae Brev fra dig, og har jeg blot Tid, da er det mig ogsaa kjært at svare derpaa, især naar du fører en Sag frem som den, du i Slutningen af dit Brev kommer til, om hvis Betydning vi vistnok har meget forskjellige Meninger. Det hele Spørgsmaal ligger nemlig noget dybere, end du og alle Grundtvigs Modstandere troe; det er ikke for mig et historisk Spørgsmaal, men et personligt Livsspørgsmaal.

Hvor har vi «Guds Ord»? I den hellige Skrift, siger man. Det vil altsaa sige: Gud er fraværende; thi man skriver kun til de Fraværende, til de Nærværende taler man. Eller med andre Ord: Vor s. 481 Herre har engang vandret her paa Jorden og talt med levende Mennesker, som vi med hinanden, da vi boede sammen i Kjøbenhavn; hvad han sagde til disse Udvalgte, skrev de op, og det er kun deres Skrift, vi har, ja egentlig talt kun, hvad han sagde til dem, men ikke, hvad han siger til os. Han siger det ogsaa ved dem til os, bemærker man, — og jeg svarer: Altsaa stod han i et umiddelbart Forhold til dem, men kun i et middelbart til os; for dem var han levende og nærværende, for os er han død, saa vi har kun hans «Testament», hans sidste Villie, eller i alt Fald, vi har ham kun som fraværende; jeg har kun hans Ord fra for 1800 Aar siden, ligesom jeg har dit Brev fra den 19de September og 3die November, ikke Ordet lige fra hans Mund til mig i Samtidighed.

Gjaldt det nu blot om at faae en Lov af ham, saa kunde det vel bedre gaae an; men vi trænger til mere, trænger til et Ord, som giver Liv, et Skaberord, et Ord, hvori Herren selv er tilstede med sin Almagt og Naade, hvori han kommer ligesaa levende og virkelig til os, som i sin Tid til Johannes og Peter, til den Spedalske og den Værkbrudne og siger til os (nærværende og i Samtidighed) «Bliv reen» — ikke som en Fordring, men som en Gave, saa med det Ord skaber han Reenheden i os og giver os Kraft til at rejse os og begynde Vandringen fra Døden til Livet. Og Loven, som visselig ogsaa er fra Gud, skal saa hjælpe et Menneske til at føle, at det er Liv, han s. 482 trænger til; og Hensigten med Forkyndelsen af Christendommen er at vise de Trængende hen til ham, som er Livet og kan dele det med dem, som sukker derefter; men hen til Ham selv skal man for at faa Livet — det evige Liv, som hans Disciple bare i sig allerede i Timeligheden, ligesom han selv bar det i sig i Timeligheden. Og hvor finder man ham saa? — Først i Daaben, hvor han er nærværende og slutter den nye Pagt med den Enkelte, idet han udtaler Ordet, hvormed Livet følger. —

Det er Grundtvigs eenfoldige — og jeg troer ikke aandløse—Tankegang; derfor kalder han det et levende Ord, fordi det er udtalt af den nærværende og samtidige Jesus Christus til ham (Grundtvig), ligesom da Herren sagde: «Vær frimodig, dine Synder er dig forladne» (thi de blev jo forladne ved det Ord). Derfor kalder han det Herrens Munds Ord og Livsordet, ikke som om det var levende mere end ethvert andet trykt Ord, naar man læser det i Alterbogen, men fordi det kom ud af Herrens Mund, dengang det udtaltes til os i Daaben. Det historiske Spørgsmaal, om Herren har givet Daabspagts Ord til Apostlene i de 40 Dage — er ganske underordnet; det personlige Spørgsmaal, om det er «Herrens Munds Ord» — den levende og nærværende Jesu Christi Ord til mig i Daaben, hvori Livet blev givet og dets Vilkaar udtalte af ham selv, det er Hovedsagen.

Ja, nu ikke mere for denne Gang — kun dette. s. 483 Jeg har stridt i mange Aar med denne Betragtning, men — om du nu sørger derover — vil jeg tilstaae, at jeg, jo længer jeg er Præst, drives dybere og dybere ind i den og alle dens Consekvenser. At den Sag undertiden bliver daarlig forsvaret (som f. Ex. paa Kirkemødet), ligesom den ogsaa tidt bliver aandløst angrebet, har jo Intet at betyde, derfor bliver den ikke ringere.

Da du imidlertid hører til dem, om hvem jeg veed (saavist som jeg veed det om mig selv), at det er Sandheden, du søger, saa læs Provst Ingiers nys udkomne Bog «Om den kirkelige Anskuelse», ja, prøv paa at binde an med den store underlige Bog: «Guds levende Ord i den christelige Daabspagt». Denne Bog, som er skrevet ud af et dybt christeligt Liv — aabenbart af en Lægmand eller maaskee endog en Kvinde, — vil — om den ikke kan overbevise dig — dog give dig et bedre Syn paa, hvad Grundtvig mener, end mine flygtige Bemærkninger i et Brev.

Saa venter jeg da Svar paa disse Par Bemærkninger, og jeg har allerede en Anelse om, hvordan Svaret bliver; men det maa du i alt Fald vide, at jeg nødig vil hildes i noget Falskt, og jeg er ikke i mindste Maade lænket til Grundtvig saaledes, at jeg skulde følge ham et eneste Skridt længere, end det er Sandhed for mig.

Lev saa vel.

Din
C. Hostrup.